

No. LXXXVIII.

PETRUS ALOYSIUS CARAFFA NEAPOLITANVS.

Petrus Aloysius Caraffa, Sacrae Romanae Ecclesiae Presbyter Cardinalis tit. S. Laurentii in Pane & Perna Archiepiscopus Larissae, natus est Neapoli anno 1677. 4. Julii pretiosissimus iste in maximas spes fructus de stirpe & antiquitatis decore, & nobilitatis splendore nulli Neapolitanorum facile secundus oriundus. Circumspicientium Hesperides hujus florentissimae prolapsae oculis non occurrent, nisi ornamenta triregni summæ Pontificiae dignitatis, Cardinalitiae splendentis Purpuræ nitores, Mitrarum pedorumque decora, Dynastiarum moderamina, virtutum heroicarum incrementa, Belli ducum palmas, Sophia Theosophiaeque principes, generositatem spirantes, ac magnanimitate animatas statuas, vivos denique doctæ, togatæque Minervæ, & Astrææ asseclas. Illustrissimæ hujus familiae nonnulli ducunt originem à regio sanguine cujusdam Regis Poloniæ, alii à quodam Nobili Neapolitano Equite, inclytæ domus Carracciolorum maximo ornamento, qui circa annum millesimum Germani Imperii Cæsari Othoni egregiam in bello navavit operam, & pectoris sui robur hostium telis, ne Imperatorem impeterent, objiciens, mortem vulneribus decoravit, illæso servato Othone, qui reperto, visoque sub cumulo occisorum exsanguis sui conservatoris corpore, equo descendit, tactoque tribus suis regis digitis recenti adhuc ex plagis stillanti crure, in hæc verba suspirans prorupit. O cara fè! hoc est: o chara, ac pretiosa fides! quibus sub verbis suos detergens digitos, tres in thorace emortui signavit lineas, inde illustrissima hæc familia occasionem est nata & nomenclaturam Caraffa, & genilitiæ suæ palmæ insignia gestandi, expressa tribus albis trabibus Austriacis Insignibus haud absimilibus. Quo ex tempore hæc illustrissima familia rapidi Paradisi luminis instar effusa, totum regnum Neapolitanum exterâsque terras, dum sua nobilitate complectitur, cœlesti quadam voluptate oblectat, suisque virtutum oblectamentis non patrium dumtaxat solum recreat, Ecclesiam orthodoxæ Reipublicæ adornat, summam Pontificiae dignitatis sedem decorat, sed & Imperatorum Regumque aulas in admirationem rapit. In admirationem rapuit potentissimum Hispaniarum Regem Philippum secundum, editis non paucis in Belgia sub Duce Parmensi in hostium turmas stragibus, ac dirutis munitissimis civitatibus, Castrisque Hieronymus Caraffa supremus aeterni Regis copiarum Locum-tenens, magnanima certè Martis soboles, ac Principum in aulis deliciæ. Unde & Archi-Duci Alberto acceptissimus fuit ob armorum præstita

insignia Austriacæ Domui obsequia relictis ubiq; per Boëmiam, Mediolanum, Un-
 gariam, Alsatiam, & Romanum Imperium generosi sui Spiritus gloriosis vestigiis,
 quibus permotus Imperator Ferdinandus secundus eum Sacri Romani Imperii Prin-
 cipis dignitate auxit. Sileo innumeros alios Herpes in hodiernum usque diem in-
 victo animo Deo, Cæsarique obsequentes, quorum meritis ut mundus angustior est,
 ita præclara eorum gesta integra non capiunt volumina. In admirationem rapuit
 Imperatoriam Viennæ in Austria aulam 1665: Antonius Caraffa, armorum ex-
 perientia nulli Heroum secundus, qui capto Augustissimi Imperatoris Leopoldi
 felicissimæ memoriæ animo ad summas armatæ Palladis dignitates evectus est: eni-
 tuit in eo excellentissima quædam in rebus maximi momenti perficiendis pruden-
 tia. Hinc Turcica Luna Viennam 1683. arcto armorum circulo obsidente, Anto-
 nius Caraffa ad Regem Poloniæ ablegatur pro ferendo militari auxilio sollicitaturus,
 quo felicissimè impetrato, Vienna ab obsidione soluta est. Arma deinde secutus
 Cæsarea, quæ Turcam victorioso ubique per Regnum Ungariæ strepitu conterritum
 persequiebantur, omnibus fermè Ungaricarum urbium expugnationibus interfuit bal-
 teo suo inimicorum in sanguine tincto: factus exinde summus vigilum Præfectus to-
 tus in eo fuit, ut tumultuantem Transilvaniam victicis Aquilæ alis subderet. Anno
 1687. potitus est Agriâ, & anno subsequenti Munatiô, aucta in dies ipsius merita
 fidemque remuneratus est Imperator honorificentissimo supremi Commissarii mune-
 re Cæsarei exercitus, experta ultimò est expugnata Alba Græca hujus Archistrategi
 bellicosam virtutem, qua comite Viennam rediens urei velleris decore ab Imperato-
 re exornatus fuit, quo favore Antonius summopere delectatus, uti in Ungaria su-
 perba Turcicæ Lunæ cornua fregit, ita Gallo tum in Germania, tum in Italia victo-
 riæ vocem virtutisque nervos elisit, dignusque habitus, ut, qui Augustissimæ Aquilæ
 inimicos hinc atque inde propulsârat, in supremi honoris gradum actualis intimi
 Cæsarei Consilarii sublimaretur, quo in munere singularis ejus prudentia Cameram
 Imperialem miris suavibusque modis novit thesauris augere, ipse verò exhaustis
 vitæ annis ut orbem suo valore, ita tumbam immortalitate nullo quidem suæ virtu-
 tis hærede relicto, implevit 1693. Viennæ denotius, sequacibus autem de sua fa-
 milia, heroicorum facinorum quàm plurimis Archistrategis, Proregibus, & Guber-
 natoribus, qui commissas sibi provincias regendi magnificam Parthenopem ita admi-
 nistrarunt, ut optimis floreret artibus, concives gauderent in ea legum suavitatibus.
 Quæ lingua calamusve satis unquam encomiis celebrabit & vitæ sanctimoniam, &
 indefessam solertiam Alexandri Caraffæ Archiepiscopi Neapolitani, qui præde-
 cessorum suorum Ordinationes Synodales ritusq; suæ Ecclesiæ congestos publicæ
 luci reddidit, quos Albertus de Oliva doctissimis illustravit Commentariis, opus
 triginta annorum? Cujus eloquentiam non desitigabit Antonii Caraffæ Cardina-
 lis sapientia, & altitudo ingenii, quo sacræ textus difficiliore pagina intellectu fa-
 ciliores reddidit & Concilii Tridentini dogmatum oracula declaravit, præses hujus
 singulari Pii V. instituto erectæ Congregationis: in flore namque juventutis sacræ
 Themidis candidatus atque profanæ, in utroque jure simul unaque in historiis Ec-
 clesiasticis adeò profecit, ut, si illa perire, istas memoriâ hominum elabi contin-
 geret, in ipso solo legum apices, & veterum monumenta reperire fuisset. Hinc
 vivum animatumque librorum quasi receptaculum à Gregorio XIII. Pontificiæ Bi-
 bliothecæ præficiebatur. Quo in officio constitutus varia opera transtulit ex Græ-
 co in idioma Latinum, nominatim *catenam veterum Patrum in Cantica, veteris
 & novæ testamenti Commentarios, Theodoretii in Psalmos, D. Gregorii Nazianzeni
 Orationes* & plura alia. Perlustravit insuper Biblia 70. Interpretum & à mendis
 correctæ, ipse suis notis decoravit, collegit Decretales Pontificias in tria volumi-
 na, & D. Hieronymi epistolas in locos communes distribuit, relictis post se aliis ad-
 huc ingenii sui monumentis, quæ doctissimis viris in admirationem raptis etiamnum
 in summè arduis dubiis deserviunt.

Usitatum quippe Regno Neapolitano est imanes in lucem edere ingeniorum Delphinos Christiano orbi beneficos, conceptui virtutum idoneos; nam excepta Roma, & Florentia nulla urbs plures parturivit Vaticano summos Pontifices, quorum sex numerantur, atque Neapolis, nimirum Bonifacium V. Sanctorum fastis adscriptum, Urbanum VI. Bonifacium IX. Joannem XXII. Paulum IV. & Innocentium XII. non numeratis illis, quos Campania deliciarum hortus protulit, & Urbs Beneventana produxit, vide fol. 35. sacrorum verò Purpuratorum Principum penè non est numerus, sola namq; illustrissima Domus Caraffiana cum moderno Eminentissimo, progenit undecim purpurâ dignissimos Cardinales, totidemque Archiepiscopos, qui doctrina enituerunt eximia, Ecclesiæ orthodoxæ Rempublicam sanctissimis illustrarunt monumentis, populos ad omne pietatis exercitium erexerunt, vitia extirparunt, abusus eliminarunt, &, quidquid ad virtutis meritum perducit, ipsi suo exemplo præiverunt: quos inter veluti coruscantia sydera resplenduit ut sol summus Pontifex Paulus IV. & ipse de stemmate Caraffiano, vir integerrimæ vitæ, doctrinâ celebris, sacrarum linguarum peritus, recti justique tenax, vero Apostolico inflammatus zelo, depravatos Cleri mores Regulariumq; reformavit, non respiciens ad carnem & sanguinem, sed justitiæ trutinam, etiam arctissimo sanguine sibi conjunctos, delinquentes autem, suæque Clementia abutentes, exutos prius omni honore, ac dignitate in exilium ablegavit: sanctissimis haud impar Pontificibus antecessoribus in sanciendo saluberrimis institutis, morumq; erectione in ædificationem & ornamentum totius Christiani orbis.

Primus ex hac illustrissima familia Cardinalitiam Purpuram illustriorem reddidit Philippus Caraffa, vir pietate eximius, ac litterarum doctrina in omni genere celeberrimus, is, postquam præstantes animi sui dotes universæ Romæ conspicuas fecit, Archi-Diaconatus dignitate in Ecclesia Bonnoniensi decoratus, mox ibidem totius Civitatis votis summo annuente Pontifice in Episcopalem sedem sublimatus fuit, nec longo temporis intervallo ab Urbano VI. ut Bonnoniensium animos sibi reconciliaret, Presbyter Cardinalis titulo S. Martini in Montibus creatus est, misso Bonnoniam purpureo Galero, quem Joannes Lignanus jurisconsultorum suæ ætatis facile princeps, summaq; in illa Urbe pollens auctoritate in sacra æde Divi Dominici solemnî ritu dignissimo ejus capiti imposuit. Dum anno 1383. 12. Kalendas Martii Fratres Prædicatores in præsentia Philippi Cardinalis, ac Bonnoniensis Magistratus sanctissimi Patriarchæ D. Dominici caput ex arca extraxerunt, & argenteo loculo pro commodiori Ecclesiæ & devoti populi usu, pietatis erga sanctum exercendæ causâ condiderunt, mirè coruscans stella supra Ecclesiam in omnium oculis apparuit, quæ, ut animos civium ad singularem Religionem erga Sanctum Confessorem accendit, ita Purpurati Ecclesiæ Romanæ Principis Philippi cor inflamavit, ut sacrum pignus in comitatu Procerum Bonnoniensium, totiusque Civitatis solemnî Religionis pompa per plateas prosecutus sit. Tandem verò 1389. cum Civitas Bonnoniensis pestilentiae aura afflata magnam suorum civium stragem passa esset, etiam Philippi sui fidelissimi Pastoris, qui pro sua in cives charitate undique accurrens, solatia pietatis & æternæ salutis medicamina morituris instillarat, lue correpti jacturam cum summo omnium mœrore subiit.

Fatiscit planè calamus, & feliciter tantorum virorum in purpura perditus, encomia suspendit meritorum, virtutumq; nunquam satîs laudandorum Cardinalium Marrii, Olivierii, Caroli, Joannis Petri, Diomedis, Fortunati, Petri Ludovici ortorum in Coelo Caraffiano splendidissimorum syderum. Vincentium tamen Caraffam silentiô præterire nequeo, qui, quò honoratior, tantò honoris sui contemptor, titulo alio & nominis sui splendore non delectabatur magis, quàm genuini servi JEsu. Hinc ut expeditior esset in tanti sequela Domini, victo Vincentius mundô institutum amplexus

est Societatis Jesu anno 1604. Neapoli in suo nativo solo fuis ex cathedris divinæ Sapientiæ oraculis, & è sacris suggestis admirabili dicendi vi ad omnem pietatis, ac Religionis normam audientium erectis animis Collegio ibidem gubernando præstiebat, deinde præpositus Domûs professæ, tandem verò totius sui Clericalis Ordinis unanimi calculo in Generalem assumtus est, quo in munere non solum totus impensus erat sacri sui imprimis Ordinis conservando illibatæ vitæ decori, ac Missionibus dilatandæ Orthodoxæ fidei, sed & beneficentiæ in pauperes adeò applicatus erat, ut anno 1649. grassante Romæ fame ad mille hominum ante Collegii fores, quò meliùs potuit, exsaturaverit panibus, nihil interim dempto tempore ab assidua doctissimorum librorum conscriptione, quibus sub nomine Aloysii Siderii se orbi conspicuum reddidit.

Felix itaque, terq; quaterque beata Caraffiana inclyta prosapia, quæ tales ac tantos progeniuit viros, quibus & politicum & Ecclesiasticum coelum fulciebatur, & hodieum novo ipsum decorato purpurâ fulcro, immobilis columnæ instar fulcit Eminentissimus ac illustrissimus Petrus Ludovicus Caraffa Sacræ Rom. Ecclesiæ Presbyter Cardinalis tit. S. Laurentii in Pane & Perna. Isteneris ab annis suæ adolescentiæ Romam missus ingenii sui subtilitate, ac perspicacia nobilis sui genii admiranda, scientiarum apices transcendit, Pontificiorum Decretorum præsertim, Legumque civilium abstrusa brevi adeò tempore penetravit, ut prompta lingua, & calamo prompto, utriusque Astræ mentem interpretari noverit. Mira semper pietas, morumque gravitas, ac fervens Religionis zelus in eo reluxit adjuncta facundiæ comitate, qua, quam in cumque partem vellet, pronas omnium voluntates Orator magnificus pertraxit. Quare in Clericum de Camera Apostolica assumptus, & polemicæ Theologiæ armis optimè instructus à Secretis in propagandæ fidei congregationi adhibitus est, Archiepiscopali dignitate Larissensis Ecclesiæ fulgens, & aliis in summam Ecclesiæ Romanæ utilitatem honorificis officiis excellenti quadam prudentiæ prærogativa functus, S. Officii Consultoris, & Episcoporum, ac Regularium Congregationis Secretarii munere auctus, tantem verò à sanctissimo Pontifice Benedicto XIII. Petrus Aloysius Caraffa optimè de Sacra Romana Ecclesia meritis ad Cardinalitiam dignitatem evectus est die 20. Septembris 1728. O quem decorem Purpura accipit ab eo, cujus illustrissima familia originem trahit ex purpureo pro fide Cæsaris & orthodoxæ Ecclesiæ fuso sanguine! vive Petre, & in carne Angelice Aloysii, fulci fidem, quam nomine, réq; firmiter tenes, immobilibus in gentilitia Caraffianæ familiæ parma expressis trabibus, Christus ipse orat prote, ut nunquam deficiat fides tua.

The above is a list of the names of the persons who have been
 admitted to the office of the Secretary of the Board of
 Education, since the last meeting of the Board, on the 1st
 of January, 1872.

Joseph Archiepiscopus Accorambonus Episcopus Imolensis, Spole-
tinus, SS^{mi} Dⁿⁱ N^{ri}. BENEDICTI PAPÆ XIII. Auditor, S.
R.E. Presbyter Cardinalis creatus ab eodem SS^{mo} D^{no} N^{ro} in
Consistorio secreto die 20. Septembris 1728.

Cum Grat. et Priv. Sac. Cæs. May.
G.D. sc:

Ioh. Christoph Kolb. excud. A.V.

No. LXXXIX.

JOSEPHUS ACCORAMBONI SPOLETANUS.

Iosephus Accoramboni S. R. E. Presbyter Cardinalis tit. S. Mariæ Transpontinæ natus est die 24. Septembris anno Domini 1672. in loco, qui cognominatur Loci delle preci, sito in Diœcesi Spoletana: haud dubium, quin pientissimi parentes fufis ad Deum precibus tantum nacti sint filium, qui in loco precum in lucem editus mentem semper gereret in Cœlum erectam. In primo ætatis flore, fructus maturæ perfectionis protulit, & adolescens virum se in virtutibus exhibuit. Otium ut colubrum fugiebat, vel si mavis, veluti alter Marsus colubras venerosæ voluptatis lubricæ juventuti insidiantes assiduæ orationis cantu dirupit, omnes vires ad pietatis, & integerrimæ vitæ studium extendens, qua via magnanimus noster Spoletanus forti armato animæ spoliis inhianti ex omni latere aditum deprædandi occluderet. Ut autem in virtutis palestra castissimus noster Iosephus nihil neglexit, quod animæ poterat delectabili esse ornamento, ita in stadio humanarum divinarumque scientiarum acquirendarum cucurrit, ut brevî in altissimam Sophiæ, Teosophiæq; abyssum penetrans, Vasto suo ingenio obstruissîma earum obsorberet arcana: sed non adeò nobilibus contentus intellectus ornamentis, quibus proximus adjuvatur in ordine salutis æternæ consequendæ, nisus est summos apices utriusque juris conscendere, ut plurimorum comoda, & necessitates procuraret in foro externo. Divus igitur iste Polycletus duos in se erexit scientiarum statuas, alteram pro foro ad populi genium, alteram domi ad regulas artis propriæ virtuosæ vitæ, & honestæ conversationis. Impensus itaque forensibus rebus, Curiam Romanam suæ frequentîâ personæ oblectabat, oracula namque, sacræ profanæque Themidis alumnus, æquitatis profundeabat, cœcus non xeniis, stateras deprimens, sed juris pondere inclinans trutinam, & unicuique, quod suum erat, tribuens. Perstrinxit Sanctissimi Pontificis Innocentii XIII. mentis oculos oculatus iste cœcus, Astreæ alumnus admirandâ suâ in rebus expediendis forensibus prudentiâ, suavi pariter ac comi suo ingenio, visorq; quod Iosephus, cùm esset vir justus, in cunctis prosperè ageret, summæque Reipublicæ Christianæ tractandi negotia capacissimus probaretur, Auditorem S. Rom. Rotæ, ac Congregationum Rituum, & S. Officii Consultorem, atque Episcoporum Examinatorem constituit, nec non Archiepiscopum in partibus Philippensium declaratum, Episcopum Imolensem inauguravit. Audiamus vivæ vocis Beatissimi Pontificis Benedicti XIII. fel. mem. oracula, quæ in Consistorio secreto, feria secunda 20. Septembris 1728. protulit: Duo hodie, Venerabiles Fratres, quæ adhuc in vestro collegio vacant, loca reple-

re, ac vestrum proinde numerum perficere intendimus. Parum autem, imò nihil esse perpendimus, Collegii numero perfectionem adiacere, si perfectionem illam, quæ in suprema quiete est, non assequamur. Præclara quippe Angelici Præceptoris nostri D. Thomæ Aquinatis doctrina nos instruit, *ultimam hominis perfectionem in intellectu; & voluntatis quietione consistere*. Inquietum autem semper fore cor nostrum, donec ad DEum vadat, confessus est jam pridem aliud Ecclesiæ lumen præclarissimum Divus Augustinus. Innumeris idcirco nos imperfectionibus circumdati, assistricem simul, ac auxiliatricem à Deo, cujus perfecta sunt opera, sapientiam in hoc, quod pro majori ejusdem Dei gloria, & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ honore peracturi sumus, humiliter exoptamus, dum ad duorum Cardinalium creationem devenire velle denunciamus, videlicet, Venerabilis Fratris Petri Aloysii &c. & venerabilis Fratris Josephi Archiepiscopi, Episcopi Imolensis, Auditoris nostri, ac Congregationum Rituum, & S. Officii Consultoris, atque Episcoporum Examinatoris, cujus doctrinam, intetrigatem, & fidem in suis, summo labore ac studio, tum in Pontificatu Prædecessoris nostri felic. Record. Innocentii XIII. tum nostro, ministeriis exercitis, jam nemo Vestrum ignorat.

Ad tanta ipsius summi Ecclesiæ Monarchæ præconia, & interrogato Sacro Purpuratorum Patrum Collegio, quid vobis videtur? quis sibi imaginetur, vel ad momentum suspensam esse, unanmem vocem *placet*? imò interrogatio & responsio cohærebant, in quem omnium propensiones jam dudum inclinabant. Creato igitur in Cardinalem Josepho Accoramboni, gradulabatur una voce, corde, & ore sacrum Collegium, sibi que de collata tanto viro dignitate, quam non sorte, aut emendicato favore, sed meritis cumulatis, & maximis pro Ecclesia Romana exantlatis laboribus acquisivit. Utinam sicut Urbs Romana per omnem, qua licet ætatem, gratulabundis votis de aucto ex Purpura tanti Prælati splendore in ore pupillorum & viduarum, quorum communis Pater Josephus Accoramboni audiebat, exultabat, Spoletana Dioecesis gestientibus animis, & eucharisticis in cælum sublatis manibus pro duplicato in suis eximiis popularibus, nuper Carolo Colligola, modò Josepho Accoramboni Purpuræ honore, tota in jubilos liquefacta sua vota festis ignibus contestabatur, Civitas Imolensis ob suum ad Cardinalitiam dignitatem evectum Antistitem tota in ara jubilantis cordis immolabatur, ita & Philippenses detestata turpis Mahometis secta, ac infidelitate ad cor redeunt flexo poplite, suum jam purpuratum Archiepiscopum excepissent. Sed non desperandum: erubescet tandem Luna, & fractis suæ impietatis cornibus, eju ratoque Impostore Mahomete, inclinatis cervicibus ad Joseph ibunt, recepti in gremium solius salvificæ Ecclesiæ orthodoxæ Romanæ, & si superis placet, Josephi signatos cruce pedes humiliter exosculabuntur. Est autem Philippopolis Urbs in præalta rupe sita, & Archiepiscopali sede olim decorata, in Thracica Provinciæ, quæ hodie Romania vocatur, sub Turcico jugo gemens, ad præterfluentem amnem Mariza nomine, ubi Ariana hæresis anno 347. magna congluvie, in odium Romanæ Ecclesiæ Prælatorum Sardicæ congregatorum, & saluberrimas ibidem ordinationes statuentium, confluit, novo conflato fidei Symbolo, Semi-Aariana hæresi foetente, & ne (hæreticorum more) subtus latens odoraretur fraus, sed ipsorum editi in publicum articuli tanquam catholici haberentur, suo conciliabulo subdolè nomen Sardicensis Concilii affricabant, cum non exigua inde subsecuta fidelium perniciem, falsum pro vero apprehendentium. Ite igitur Philippenses, ite confracta cordis rupe, ad Joseph, in solida Petri petra purpureo in throno confidentem, & paratum apertis brachiis, qui nunc à Christi conversatione & via DEI alienati estis, sacro baptismi latice ablutos, tanquam fratres amplecti.

*Camillus Cybo ex Principibus Massæ, et Carrariæ Patriarcha
Constantinopolitanæ Sacri Palatii Apostolici Præfectus S.R.E. Pres-
byter Cardinalis creatus à S. Smo. D.N. BENEDICTO PAPA
XIII. in Consistorio secreto die 23. Martij 1729.*

Cum Grat. et Priv. Sac. Cæs. May.

GD. sc.

Ioh. Christoph. Kolbasci. del.

No. XC.

CAMILLUS CYBUS MASSARA- NENSIS DE CARRARA ITALUS.

Amillus Cybo da Massa di Carrera Sacrae Romanae Ecclesiae Presbyter Cardinalis tit. Sancti Stephani in Monte Coelio Assistens Congregationum, Episcoporum & Regularium, Concilii, Rituum, Consultationis boni Regiminis ac de fide propagandae, in praefata sui nominis, ac Domini Arce natus est die 25. Aprilis anno reparatae salutis 1681. ex illustrissima Cyborum familia, quae nobilissimas inter stirpes Italicae Sperhae ut splendidissimum sydus emicat, & tanquam stella Lucifer interdiu, noctu Hesperus ita circumit ad Hemisphaerium Genuense, ac movetur, ut omnium virtutum horas indicare diceret. Qui originem Cyborum prosapiae inquirat, abyssos saeculorum ingrediatur, necesse est, sed non nisi thesauros sapientiae, aurifodinas excelsi meriti, venas argenteas illibati candoris, Heroum scuta, galeas Archistrategorum, thoraces invictae virtutis, Triregna summæ dignitatis, purpuras sublimissimi honoris, pedes Pastoralis eminentiae, Principes, Dynastas, Imperatorum, Regum decora, aularumque delicias reperiet. Nonnulli hoc stemma initium trahere autumant à Joanne Faga, famosissimo sub Belisario Belli duce: faga enim in idiomate Latino idem explicat, quod cibus: alii hujus familiae originem afferunt ex Cibon felicitis Arabiae civitate: quidquid de hoc sit, palam tamen est, quod hæc illustrissima domus jam inde à decimo saeculo, ad nostra usque tempora in immarcescibili flore perstiterit & propagativi fructus honore. Anno 999. Otto I. Imperator Guidoni Cybo donavit aliquas in Italia Dynastias in remunerationem fidelissimorum in bello praestitorum obsequiorum: avitæ bellicosæ virtutis, animique imperterriti hæredem reliquit nepotem Lambertum, sanguinis sui pro Christo prodigum, Turcarum terrorem, qui utramque Insulam Gorgonam, & Capraiam ipsorum jugo liberavit. Lanfranchius Cybo consul munus diu sustinuit Genuæ, & hanc rempublicam optimis institutis decoravit. Inter alios filios egregiae indolis natus est ipsi Guilielmus, Classium Caroli Regis Neapolitani Praefectus, qui in multis legationibus

transfusas in se Regum Principumque personas circumtulit, & maximè arduis Reg-
 norum negotiis felicissimum ad finem perductis, ab ipso Divo Ludovico Gallorum
 Rege Equitis dignitate decoratus fuit. Anno 1440. per omnium ora volabat fama
 deprædicans ubique terrarum insignem prudentiam, inque armis summam expe-
 rientiam Arani Cybo, Reipublicæ Genuensis peculiaris ornamenti, qui Regi Renato
 missis in auxilium militibus, in Governatorem Civitati Neapolitanæ datus est, & ibi-
 dem captus a Rege Aragonensi Alphonso, cui acceptissimus erat, iidem muneri re-
 stitutus fuit. Calixtus III. allectus ipsius gubernandi arte, Urbis Romanæ Præfectum
 instituit. Parens reverà felicissimæ prolis, à qua prognata sunt insignia Ecclesiæ or-
 thodoxæ lumina, Laurentius Cybo, postmodum Cardinalis, & Joannes Baptista, qui
 anno 1484. in summum Pontificem sub nomine Innocentii VIII. evectus est. Si
 unquam mundus hospitavit justitiæ amatorem, Innocentium profectò habuit:
 Non respexit celsissimæ hic dignitatis in orbe vir neq; carnem aut sanguinem, non
 præminentiam nobilitatis, aut muneris prærogativam, justitiæ autem pro rata de-
 licti exigentiam. Quo salutari remedio Innocentius usus, non Romam duntaxat,
 sed et totam Italiam paucorum elapsu annorum à pristinis passim ubique grassantibus
 purgavit deprædationibus. Damno id suo experti sunt duo nobiles Romani Petrus,
 & Hieronymus de Bubalis, iniquitatum jumenta, & commune refugii stabulum tu-
 multuantium Romanorum, sed non regente Innocentio. Nam in Petrum consecra-
 tus, par nobile fratrum una die captum brevi formato judicio victimam dedit carnifi-
 cis gladio, non obstante, quòd parens illorum Franciscus de Bubalis plurimùm
 apud Innocentium valeret. Duo alii didicere justitiæ, & non temnere Divos, Do-
 minicus Viterbiensis, & Franciscus Maldensis, ut nobilitate, ita & nequitia haud
 impares Apostolicarum falsificatores litterarum, in publico foro Romano in patibulum
 acti, cadaveribus deinde eorum igne combustis, non attentis supplicibus tribunali
 tunc assidentium precibus, gravissimorumque virorum. Justitiæ meritis Innocentii
 ad scribenda sunt illa duo pretiosissima munera, quæ Turcarum Imperator Bajazetus
 II. donò remunerativo ipsi transmissit, titulus scilicet S. Crucis, qui tot spatiis an-
 norum emensis ob hostium pericula intra murum Ecclesiæ S. Crucis nuncupatæ, Je-
 rosolymis absconditus erat, unà cum ferrea, atque crudeli Lancea, quæ Domini Sal-
 vatoris nostri latus aperuit, quatenus fratrem suum Sultanum Zizimum bello captum
 dein Romam adductum, mitius haberet. An non Laurentius Cybo Comes de Fe-
 rentillo Bonnoniam magnanimè defendit, & Pontificiorum satellitem posthac Præ-
 fectus, factus tempore, tam iniquè quàm crudeliter ab hæreticis militibus in castello
 Angeli carceraliter inclusi Clementis VIII. potitus est Civitate Monza in favorem
 Ducis Mediolanensis Francisci Sfortiæ II. qui anno 1520. cum Richarda Malaspina
 Alberici Marchionis de Massa, & Carrera unica filia desponsatus, Marchionis de
 Massa & Domini de Carrera titulum adeptus est, cujus filius Albericus I. 1568. ab
 Imperatore Maximiliano II. in S. R. Imperii, & Massæ Principem evectus est. Flo-
 ram florentis suæ virtutis Marti desponsavit, generoso dotatam animo, ac primis an-
 nis fecundam sobole militaris officii, quando sub Guidebaldo de Urbino Pontificii
 exercitus Duce in primum Locum tenentem suffectus est, sicque successivè auctis me-
 ritis, honorumque gradibus ascensis, Imperii Princeps audit: demortuus est anno
 1623. ætatis suæ 96. postquam 14. Pæpas, 6. Imperatores, totidemque Gallorum,
 & tres Hispaniarum Reges vitæ annis superavit. Duos procreavit filios Alteranum,
 & Ferdinandum, patre suo prius defunctos, relicto ex primo Carolo hærede, qui
 sequentium fuit parens filiorum. Alderani Cardinalis Presbyteri, & Episcopi Ec-
 clesiarum Ostiensis, & Veletrensis sacrique Collegii Decani, ab Innocentio X. pur-
 pura candecorati: qui diversis temporibus Apostolicum Legatum egit Ravennæ, Fer-
 rariæ, & Urbini, qui banno interdictorum audaciam sua compescuit potestate, In-
 nocentius XI. postea, quocum unâ simul Cardinalis creatus est, eum primum Pon-
 tifi-

tificiæ aulæ Ministrum constituit, gratulante sibi tota Roma de tanti viri præstantia. Francisci Odoardi, qui in Helvetia Nuntii Apostolici munus summa cum laude obiit, deinde Patriarchali Constantinopolitana dignitate auctus. Dominici, qui contempto sæculo monachum indutus Abbatialem vestivit honorem, & Alberici II. qui fuit Caroli primogénitus, cujus præclara pro S. R. I. incremento gesta Augustissimus Imperator anno 1664. in comitiis remuneraturus, S. R. I. Ducem de Massa, & Principem de Carrara ipsum declaravit. In Successorem suorum Statuum reliquit Carolum II. qui ex Theresia Pamphilia Camilli Principis ad S. Martinum filia, multa prole dotatus, quas inter Eminentissimus noster Cardinalis Camillus S. R. Ecclesiæ sacratæ Purpuræ ornamentum, & Princeps, nec non avitæ nobilitatis Cybonum gemma inæstimabilis, qui florem juventutis in arrham pietatis datum, maritalit cum docta Pallade. Erat acri ornatus ingenio, intellectu perspicaci, ac subtili, sublimissimas scientias vix degustatas in suam mutavit substantiam, ut ipse quasi in scientiarum transfusus naturam, totus scientia esse videretur: æmulus sacræ profanæq; Themedis, pro thorace induit justitiam, ut sui maximus victor, non Ecclesiæ Romanæ duntaxat, sed & pauperum pupillorum, viduarumque causas accerrimè vindicaret, quare & Natio Camerensis suæ se cum propria Ecclesiâ protectioni commissam voluit. Ob adeo præstantes animi dotes, promotus est ad Patriarchatum Constantinopolitanum, & Sacri Palatii Apostolici Præfecturam, quæ honorificentissima munia summa solertia, ac studio pietatis obiens, Odoardi superiùs nominati secutus est virtutum vestigia, suæq; Prosopiæ ornamentum, qui Nuntii Apostolici munere in Helvetia functus Patriarcha Constantinopolitanus creatus est. Sed & Eminentissimi Cardinalis Alderani Cybo, qui sub Innocentio X. S. Palatii Apostolici Præfecti officium cum summa laude sustinuit, virtutes eximias imitatus est, ac Innocentii Cybo, qui Messinæ, Turini, Genuæ, Infulis decoratus, anno 1513. de manibus Fratris suæ matris Leonis X. eundem rubeum pileum. quo ipse ab Innocentio VIII. honoratus est, accepit. Quare Benedictus XIII. insignium virtutum æstimator, & de Ecclesia Romana optimè meritorum ponderator virorum, Camillum Cybo Sacræ Purpuræ 23. Martii 1729. exornavit, congratulante sibi universo purpuratorum Patrum sacro Collegio de incremento sui splendoris, gloriæq; decore, nec non universâ Româ, quæ, quantis in promotione tanti viri ad Cardinalitiam dignitatem delictis afflueret, publica gestientis animi edidit signa festis passim accensis ignibus, qui Genuensis Reipublicæ juncti nocturna cœli caligine erepta, diem terris attulerunt, prompta, quæ Genua vocatur, sua, quæ modò flexo animo suum in purpura adorat concivem, corameo, cœlo dante, in Pontificem suffecto, genua flectere.

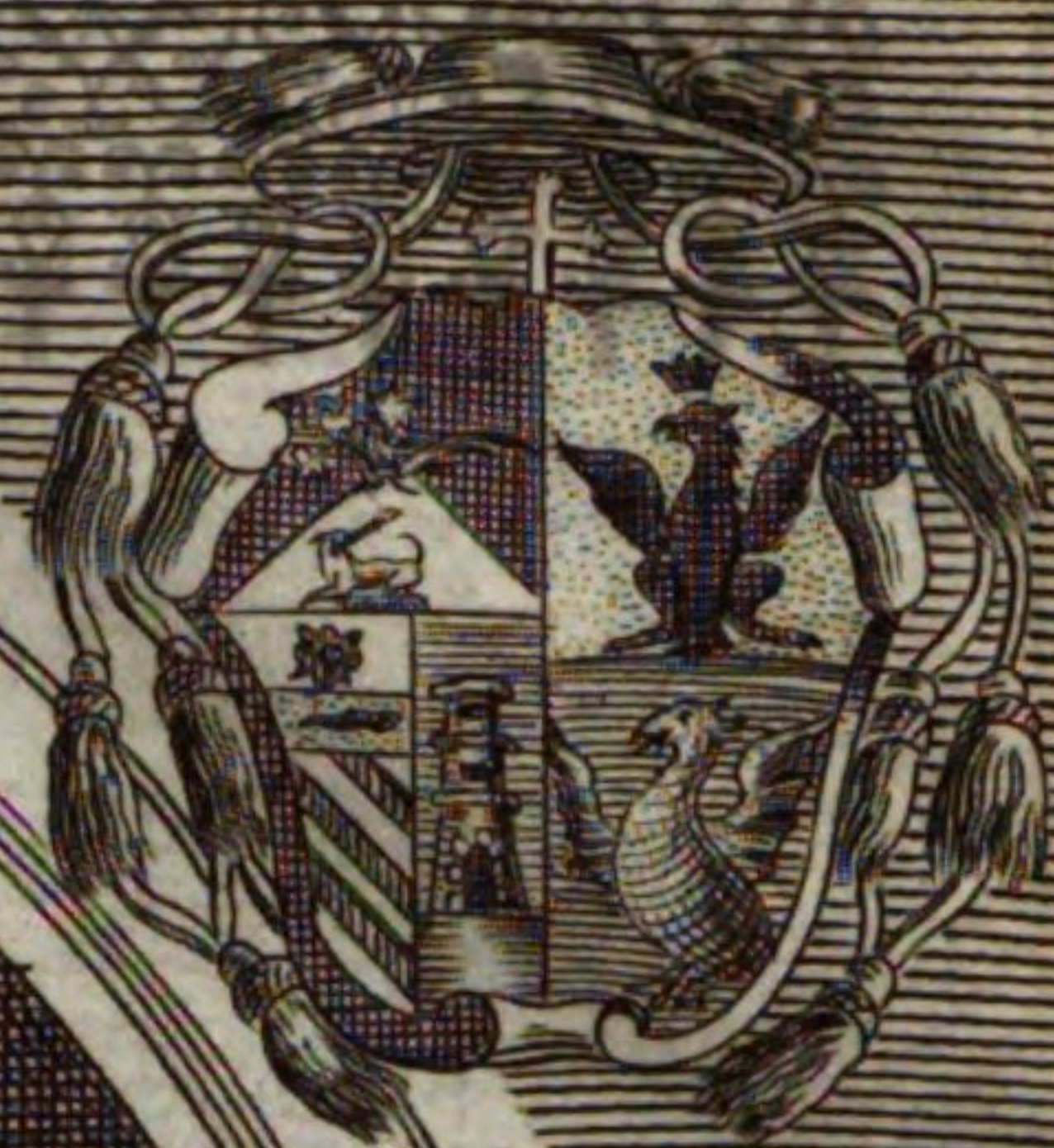

No. XCI.

FRANCISCUS BURGHESIUS ROMANVS

Franciscus Burghesius Romanus S. R. E. Presbyter Cardinalis titulo S. Petri in Monte - aureo, Archiepiscopus Trainapolitanus Sacri Palatii Præfectus, ex illustrissima, & per orbem universum de-
contatissima Burghesiorum familia oriundus Romæ primam aspe-
xit lucem die 20. Junii 1692. Prosapia Burghesia antiquissima est, at-
que nobilissima, tam Urbi Romæ, quàm Romanorum Principum sin-
gulare decus, & ornamentum, ex ea prodierunt togâ & sago præstantissimi ac summa
omnium comendatione dignissimi viri, quorum excelsa merita, ut omnem Arithmeti-
cæ transcendunt numerum, ita nulla de prædicationis periodo circumscribi, aut coar-
ctari possunt. Prætermitto itaque quàm plurimos, qui steriles Scriptorum pennas lon-
ga historiarum materia fecundare possent, unum aggrediar commendandum Paulum
V. Magnum Romanis, ac venerabile omnibus nomen, qui ante assumptionem ad sum-
mum Pontificatum Camillus Burghesius audiit, & iam tunc præclarissimis Urbi Roma-
næ inclarescens meritis, postmodum in summam evectus sedem toti illuxit orbi miris,
atque stupendis factis. De Immortali gloria tanti Pontificis præstat nihil, quàm pau-
ca dicere, ne ineptitudine calami laus tanti viri potius obscuretur, quàm multa ver-
borum ambage illustretur. Erat Paulus V. verus Apostoli Pauli imitator Apostolico
agitatus spiritu, inflammatus zelo, cui angustior mundus Europæus, in remotissi-
mas orientalis Indiæ Regionese diffudit, ubi Hispaniarum Regis ditioni subje-
ctam Civitatem Crangoram Archiepiscopali dignitate condecoravit, sub titulo
Sancti Thomæ Indiarum Apostoli, adjectis aliis Dioecesibus, Diaconatibus, &
Archidiaconatibus per Indiam, & Persiam hinc inde dispersis, constitutus super his
erat Archidiaconus, Georgius nomine, qui 1599. cum 253. sibi subditis Sacerdoti-
bus, aliisque ad hoc deputatis 671. qui omnes hæresi Nestoriana infecti, & à Ro-
mana Ecclesia desciscentes Diamperæ in India Urbis comparuere, quorsum etiam
Goæ Archiepiscopus Alexius de Menses illustre ex S. Ordine D. Augustini Eremita-
rum sydus cum suis Catholicis se se contulit: ubi more Catholico celebrata syno-
dus Divina assiltrice providentia adeò auspiciatum sortita est exitum, ut Georgius Ar-
chidiaconus cum toto, quem comitem habuit, clero, detestato pristino suo errore
ac schismate ejurato, in gremium Matris Sacræ Romanæ Ecclesiæ cum prompta,
ac

*Franciscus Burghesius, Romanus Archiepiscopus Traianopo-
litanus, Sacri Palatii Apostolici Prefectus, S. R. E. Presbyter
Cardinalis creatus à S. S. mo. D.ño. N.º BENEDICTO PAPA
XIII. in Consistorio secreto die 6. Iuly 1729.*

Cum Grat et Priv. Sac. Cas. Mag.

Johann Christoph Kolb. exc: A. D.

—(31)—

nam vero cordis latram Archiepiscopus Medicus, &c. intellectus Paulus V. circa
actis, apud sacri palatii abbat, christianus amplexi ista fidei dogmata. Quan-
lectus est populus, sed & innumeri infideles, & pagani delectati inorum errorum te-
ac filiali se conseruit, quorum exemplum non solum omnino ab eorum ore dependere

[Faint, illegible text from the reverse side of the page, visible through the parchment.]

[Faint, illegible handwritten text visible through the paper.]

100

1875

Cardinalis creatus à S. S. D. N. BENEDICTO PAP.

XIII. in Constantino scripto die 6 July 1529.

1. The first part of the paper is devoted to a review of the literature on the topic. It starts with a general introduction to the field, followed by a detailed discussion of the various methods used in the study. The authors then present their own findings, which are compared with those of previous studies. Finally, they conclude with some suggestions for future research.

ac filiali se conjecerit, quorum exemplum non solum omnis ab eorum ore dependens secutus est populus, sed & innumeri infideles, & Pagani detestatis suorum errorum tenebris, aqua sacri baptismatis abluti, christiana amplexi sunt fidei dogmata. Quam verò cordis lætitiā Archiepiscopus Menesius, & re intellecta Paulus V. circa omnia hæc sacerrimè pertractata, senserit, captu difficilè est, difficilius scriptu, considerato præsertim, quòd in opere tam pio, Deoque grato tantum laboris impenderint tres immediate antecedentes summi Pontifices Gregorius XIII. Sixtus V. & Clemens VIII. Sub anno 1599. magnum illud ex 900. gravissimis viris consistens in India orientali congregatum fuit Concilium, re tamen infecta, donec Paulus V. ultima adjecta manu totum hoc spirituale negotium ad exoptatum perduxerit finem, & ad confirmandos tum paulò ante ab Ecclesia Romana desciscientium tum Christo recentiorum animos, magno cum conatu, & immensis factis pecuniarum expensis Archiepiscopatum ibidem erexit anno 1607. secundo sui Regiminis. Non minori perfusa gaudio Pauli V. gestiebat mens post fluxum octo annorum, hoc est anno 1615. audito, quòd Ecclesia Asiatica in Paphlagonia cum suo Antistite Gabriele Gangrensi renunciato Græcorum schismate, Romanæ Ecclesiæ reconciliata se univerit, quod contigit hoc anno Mense Januarii, sub cuius finem geminata fuit summi hujus Pontificis lætitia, videntis Regis Idatæ, Voxuæ in Iaponia ablegatos, post emensa tot millia miliarium Romam adventantes, & sui Regis nomine deosculantes pontificios pedes, Obedientiam, & in fide Catholica constantem perseverantiam jurantes. Intercurrente hoc tempore anno nimirum 1609. plures Persiæ Imperatores quàm Reges Romam Legationes expedierunt, factæ suæ Beatitudini Pauli V. supplices, renuntiantesque, qualiter magno animarum Zelo RR. PP. S. Ordinis Eremitarum D. Augustini, fidem orthodoxam labefactatam, olim quidem in Persia florentem, de novo iterum passim in Provinciis erigerent, crucisque decorem replantarent, quos ingenti cordis jubilo Paulus auditos, pretiosisque donatos muneribus, sed pretiosioribus insignitos sacrae fidei dogmatibus, à se dimisit. Cùm verò enumeratæ nationes, quæ ultrò Apostolicæ sedi duce divina gratia se subdiderunt, solâ plerumque Arabicâ usæ sint linguâ, Paulus V. solitudine paterna instituit, ut in Academiis Catholicis (quæ & studia generalia vocantur) apud Regulares præsertim præter linguam latinam etiam Hebraica, Arabica, & Græca docerentur, quatenus tales ad fidem orthodoxam conversæ gentes sufficiens doctrinæ pabulum ex informantium ore invenirent. Hoc eodem currente tempore alii etiam ex Africa, ex Regno Congo Legati coram Paulo V. Pontifice comparuere, missi ad eum à noviter ad fidem converso Rege, qui suo nomine filialem obedientiam & prompta obsequia Vicario Christi deferrent. Hoc ipso anno 1615. felicissimus iste Pontifex ad suos pedes abjectos vidit ex utraque India adventantes nonnullos ex Societate Jesu præstantissimos viros, nimirum ex Perù, Paraquaria, & Mexico occidentalis Indiæ, pariterque ex Malabarica, & China orientalis Indiæ, novum Romæ electuri sui Ordinis Generalem Præpositum, qui postmodum unanimis votorum suffragiis fuit nobilis Romanus Mutius Vitelescus, qui omnes unà secum ad pedes more Catholico suæ Sanctitatis prostrati Ecclesiarum in utraque India erectarum statum annunciantes, & qua parest, eum animi submissione commendantes, Apostolica benedictione impertita, insignia remunerationum dona à sua Sanctitate reportarunt, insuper pretiosissimis donati libris, variisque gratiarum Apostolicarum indultis decorati Romam profecti sunt. Jubilum verò mentis Pauli V. cujus lingua explicabit, aut calamus exprimet? Non Asiam, Africam, Americam, sed & Europam, diversis infectam hæresibus, ac damnandis sectis, suo complectabatur Apostolico Zelo Paulus V. hinc totus erat in evertendis sacrae fidei contrariis dogmatibus, quem egregiè juvit incredibilis animarum ardor D. Francisci Salesii Episcopi Geneveræ, qui divinâ succensus flamma ipse solus septuaginta duo millia hominum Calvinianis im-

butorum erroribus ad fidem Orthodoxam convertit, illustrissimorum pariter & doctissimorum non parvò in numero. Hos inter Apostolicos sudores, quis sufficiat tanti Pontificis gestientis animi conceptos enarrare jubilos? Porro pro omnibus Ecclesiis maximam Paulus iste curam gerens, hanc præ aliis suis Antecessoribus nactus est à DEO vita comite, felicitatem, quòd splendidissimo magnificentiâ in toto Christiano orbe templo Divi Petri in Vaticano immensis extructo impensis ultimam imposuerit manum, Deoq; ter Opt. Max. dedicaverit, in cuius perpetuæ memoriæ signum in magnificentissimo propylæo Pauli V. templi hujus consummatoris nomen intuentium obiicitur oculis, lectores admonendo, quòd ipse tantum ædificium non ex materia duntaxat, lignis, ferro, & lapidibus subministratis, ædificaverit, sed & suis ad Deum fufis precibus, pietatis exemplis, & relictis Apostolicæ doctrinæ sacris constitutionibus, quarum 121. exstant, fulcierit, moribus enim, referente Henrico Spondano, incorruptissimis, ac vitâ illibata claruit, quibus universum mundum illustravit, dignissimus in terris Vicarius Christi, Splendor Burghesiæ prosapiæ radiantissimus, decor Romanæ sedis, & sydus orbis. Ex hac igitur oriundus stirpe Franciscus noster non minores animi dotes, virtutesque complectitur, Principe adeò excelso, cuius magnitudinem Roma laudibus effert, dignas, eximia namque ipsius comitate ipsa natura quasi gloriatur, divitem in hunc singulari quadam voluptate se effusam esse, ut tanquam in proprio palatio honorata, omnium animos occulta amoris vi in solo Francisci Purpura delectaret, & ne attractivæ virtuti aliquid ex omni parte deesset, perfudit labia facundiæ amœnitate, linguam gratiæ sapore, quâ in verba soluta pronas audientium voluntates ligaret. Gracili dein ac vasto rerum gerendarum ingeniò fœcundus, Sacræ æquè ac politicæ Reipublicæ versatili utitur prudentiâ sinè personarum acceptione, pauperum pariter ac divitum, debiliū ac potentum causas ad Themidis leges incorruptâ ponderans trutinâ. Insignes suæ doctrinæ thesauros virtuti pietati ac Religionis Zelo in dotem dedit, quibus desponsatum Benedictus XIII. annuli Archiepiscopalis indissolubili nexu cum Ecclesia Traianopolitana maritalit, & Cameræ Apostolicæ constituit Præfectum: denique suffragantibus excelsis meritis Purpurâ decoravit sua altè fata Sanctitas Franciscum, quem ob præcipuam tractandarum rerum peritiam, ac singularem sapientiæ laudem in optatissimum membrum & Assessorem sibi delegerunt, obtinueruntque Congregationes variæ, videlicet Consultationis, Consistorialis, Aquarum, boni Regiminis, Pontinarum, Paludum, Lacuumque: munia profectò, quæ dum Summam in administrando prudentiam requirunt, multorum humeros defatigarent, solus Franciscus Burghesius impigrè sustinet, est autem Franciscis valde familiare Vaticanum Atlanticis viribus fulcire succolareq; donec Ecclesiasticis diu exantlatis laboribus in præmium meritorum detur Triregni diadema, ultimum nostri Purpurati Principis Francisci messarum in terra virtutum ornamentum.

NEBILTO DATA XIII. in Conspectu Sanctae Synodi
S. R. E. Presbyter Cardinalis, Archiepiscopus, et
Benedictus, Archiepiscopus, Archiepiscopus, Archiepiscopus
Benedictus, Archiepiscopus, Archiepiscopus, Archiepiscopus
Benedictus, Archiepiscopus, Archiepiscopus, Archiepiscopus

John W. K. K. K.

1871

54

*Fr. Carolus Vincentius Maria Ferreri, Niciensis in Provincia
Provincia, Ordinis Prædicatorum, Episcopus Alexandrinus,
S.R.E. Presbyter Cardinalis creatus à SSmo. Dño. Nro. BE,
NEDICTO PAPA XIII. in Consistorio secreto die 6. Julij 1729*

Gul Gnat. et Priv. Sac. Cas. May.

Joan Christoph Kolb exc. NV.

No. XCII.

CAROLUS VINCENTIUS FERRERIUS NICIENSIS.

Ordinis Prædicatorum.

Arolus Vincentius Ferrerius Niciensis in Provincia Provinciæ Epi-
scopus Alexandrinus, S. R. E. Presbyter Cardinalis Assessor Con-
gregationum S. Officii, Episcoporum, & Regularium, Examinis
Episcoporum, Disciplinæ Regularis, Immunitatis ac Rituum, na-
tus est Nizzæ die 13. Aprilis anno 1682. ex Illustrissima Ferrario-
rum prosapia Principum in Masserano oriundus. Insigne hujus

stemmatis ornamentum fuit Sebastianus Ferrerius, qui fidissimis suis Duci Sabaudiaë
dedicatis obsequiis, tantis sua industria, ac licitis mediis excrevit divitiis, sui-
que no-
minis famam ac gloriam diffudit, ut Ludovicus XI. Rex Galliarum in suæ aulæ splen-
dorem ipsum accersierit, non finè scænoris decore, lucrique emergentis nitore, ip-
sius namque usus magnanimitate, atque opulentia ad status Mediolanensis conservatio-
nem remansit Rex post Sebastiani mortem trecentorum millium aureorum debitor.
Splendet etiamnum Roma erectis ab ipso magnificis Palatiis in monte di Cavallo, &
Borgo, Pedemontium extructis munitis arcibus, Mediolanum, Vercellum, Biela,
Ivrea, & Augusta Taurinorum sumptuosissimis ædificiis, & passim per civitates ad
Dei cultum augendum ædificatis Ecclesiis. Inter alia emicat nobilissima ipsius &
profusa liberalitas, & pientissima in Deum Religio ex fundatione Monasterii Cano-
nicorum Regularium D. Augustini Bielæ, quibus alendis duo millia constituit annua-
tim florenorum. Attigit octuagesimum ætatis suæ annum, visa quarta quatuor filia-
rum, novemque filiorum suorum matrimoniis maximè conspicuis familiis juncto-
rum generatione, quorum duo Cardinalitia purpurâ Romanam Ecclesiam illustra-
runt, Joannes Stephanus Episcopus, primùm Vercellensis, deinde Bononiensis, quem
inexorabilis mors anno 1510. ætatis verò suæ 36. purpurâ exutum, tristi obscuravit
funere, & Bonifacius, Episcopus Vercellensis post obitum sui fratris à Leone X. crea-
tus Cardinalis 1517. dictus Cardinalis de Ivrea, quia & ibidem Episcopali dignita-
te fulgebat, auctus postea Episcopali munere Ecclesiæ Niciensis. Intereat trinæ sum-
morum Pontificum electioni, Adriani VI. Clementis VII. & Pauli III. locò cujus in
se transfusa autoritate in œcumenico Tridentino Concilio præsidebat. Postea Bo-

noniam abiit Legati à Latere insignitus caractere, ubi pro tenuioris fortunæ nobilibus alendis Collegium fundavit; tandem Porti denominatus Episcopus, Principatu Masseranensi, multisq; aliis in Pedemontio sitis locis suam familiam ditatam decoravit. Fatis concessit Romæ 1543. Petrus Franciscus Ferrerius S. R. E. Cardinalis, & Episcopus Vercellensis natus Biellæ in Pedemontio filius Godefredi Dynastæ de Casalevalone Præsidis Mediolanensis Magistratûs à Rege Franciæ constituti, qui fuit unus ex novem prædicti Sebastiani filiis, magno sibi scientiarum thesauro collecto Romam ad aulam Pontificiam se contulit, ubi munere Referendarii Apostolici egregiè functus, Vercellensis Episcopatus dignitate est honoratus, qua fulgens Concilio Tridentino interfuit, & à Pio IV. postquam summa cum laude Venetiis Apostolici Nuntii personam sustinuit, rubrâ in præmium tanti viri meritorum, galerrâ coronatus fuit, resignato pontificali honore Vercellensi Guidoni Ferrerio, filio Marchionis Sebastiani de Romagnano, & Matris Magdalenæ Boromeæ, nepoti verò altè fati Cardinalis Petri Francisci. Guido omni pietatis studio à teneris annis imbutus, ac elegantia litterarum excultus, Philosophiæ operam navit, cujus scientiæ arcanis perspicaci suo ingenio penetratis, utriq; juri se se Bononiæ applicuit, promotus ex utroque ad supremos Doctoratûs honores omnes Themidis alumnos in admirationem rapuit, Romam deinde vocatus, sacros Cardinalis sui Nepotis in se expressit mores, rebûsque difficillimis ad Romanæ Reipublicæ sumæq; sedis emolumentum feliciter confectis suum Castorem Pollux in coelo sacri Collegii purpuram, quam ab eodem Pio IV. ob insignia sua merita accepit, indutus reciproco benignitatis aspectu est oblectatus, ex quo in Romandiolam missus est tanquam Legatus Pontificius, Romæ verò, postquam duo Vercelli fundavit collegia, pientissimè obiit anno 1585. Tales ac tantos viros immortalia illustrissimæ familiæ Ferrerensis ornamenta prædecessores habuit noster Carolus Vincentius, quorum insecutus virtutum vestigia, & ipse suo ascensum purpureum pede attigit, charitate in primis, & omni pretioso meritorum lapide constratum. In tenerrimo ætatis suæ flore speciosissimos jam ostendit fructus honoris & honestatis, saluberrimo influxu radiantis in D. Dominici fronte stellæ quondam maturandos in horto Prædicatorum Ordinis, in quo desponsatis cum Religionis virtute altissimis scientiis brevè in virum consummatum evasit: nam Vincentius Ferrerius in Ambonis, in cathedris Thomas Aquinas audiebat, illum in videndi, hunc in docendi munere imitatus. Ideo enim sacre Prædicatoriæ familiæ adscribi voluit, ut scopum lemmatis, quod illa in sacra sua parma expressum gerit, *Laudare, benedicere, & prædicare*, manu, opere, & linguâ attingeret: audientium namque animos, quocumque volebat, sed semper ad bonum, rapida suæ eloquentiæ vi attraxit, & quot discipulos habuit, tot lucidas stellas fixas non errantes coelo Thomistico efformavit. Audiamus vivæ vocis oraculum sacerrimi Pontificis Benedicti XIII. quod fudit in Consistorio secreto die 6. Julii 1729. creando Vincentium Ferrerium Cardinalem. „Intendimus, inquit, sanctissimus Pater, Venerabilem Fratrem Vincentium Ferrerium nostri Ordinis Prædicatorum sacre Theologiæ Magistrum, & in publicis Universitatibus per plures annos Artium, ac sacre doctrinæ Lectorem laudatissimum Episcopum modò Alexandrinum.“ Nempe Alexandrinæ, quam celebrem Urbem in statu Mediolanensi sitam duo amnes Tanarus, & Bormida complectuntur, ejusque munitissima propugnacula præterfluentes amico murmure defendunt. Anno 1707. hæc Urbs ab invictissimo Imperatore Carolo VI. consentiente Rege Catholico in feudum Imperiale cum adjacentibus terris, certis sub conditionibus concessit Sabaudia Duci modò Sardinia Regi, qui Majestatis suæ in purpuratum Vincentium nostrum transfusa personâ, cum Summa, ac vix unquam visa simili pompa, solemni celebrato in principem Orbis Urbem ingressu, Romæ Legatum constituit ac suæ coronæ sceptrique arcanorum, & consiliorum arbitrum ibidem esse voluit, ut vel hinc Regia purpura in purpura tanti Prælati toti fieret mundo

mundo magis conspicua. Erubuit quidem purpuratus candor, tantos impensos sibi honores, maculam reputans humilis emissæ Professionis, sed ex hoc ipso agnovit polymitam tunicam filii sui humilior Benedictus XIII. summus Pontifex ejusdem Ordinis, & Professionis, plurimum in Domino gavissus, eandem Purpuram, qua Confratrem suum ipse textit, à Regibus summo in honore haberi. Vidisses sacram pugnam Vincentium olim, inter & nunc Vincentium, hicut victus videretur, ad osculum pedis ruit, ille, ut vinceret, è throno surgit, ambo victi, atque victores in mutuos ruunt charitatis amplexus, ut magnetica Ferrerius virtute pietatis attractus, altissimè Benedicti Pontificis effigiem impressam ad summi usque fastigii exaltationem conservaret.

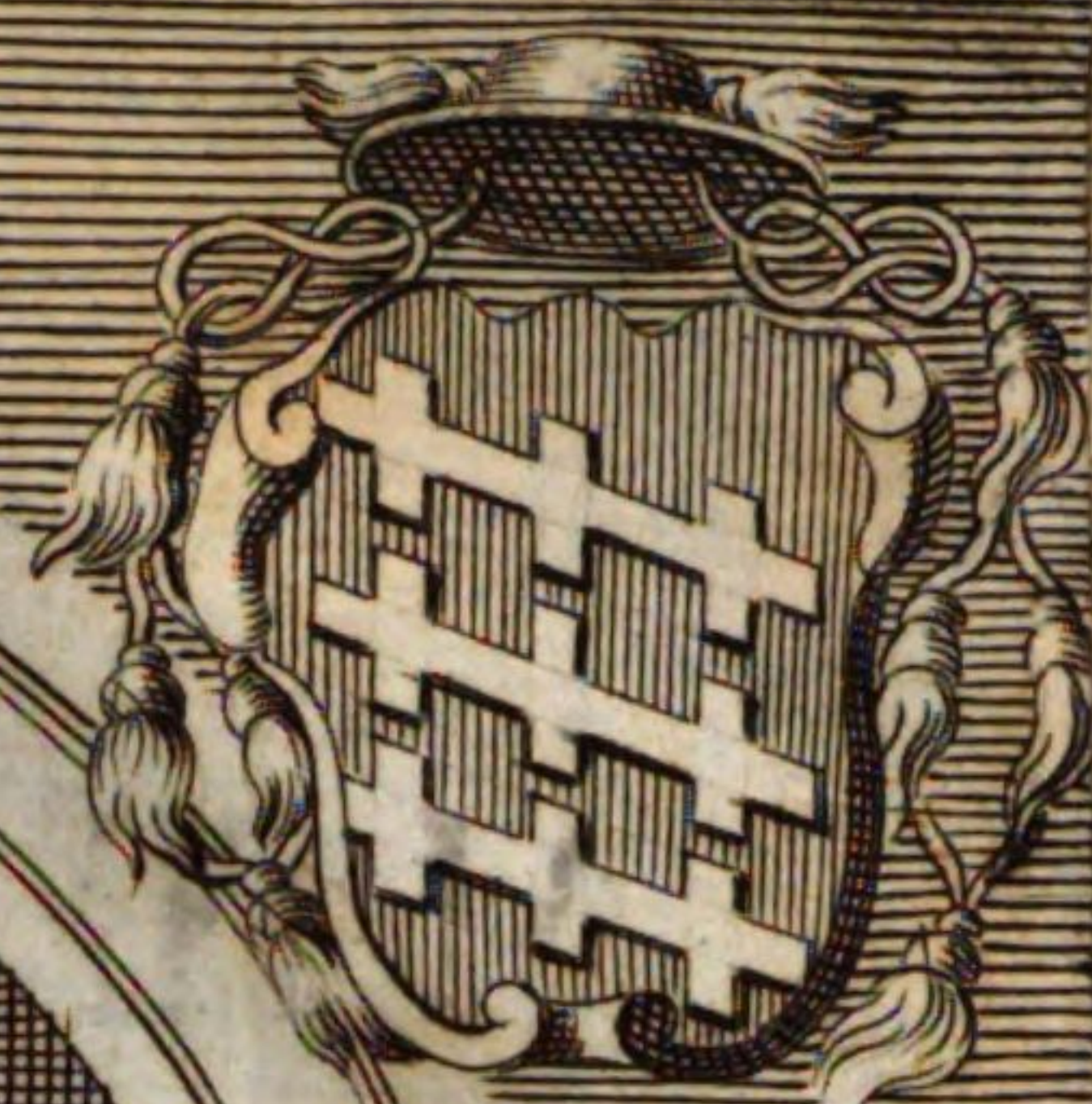

No. XCIII.

ALAMANNUS SALVIATI FLORENTINUS.

Lamannus Salviati Florentinus S. R. E. Cardinalis nobilissimâ Florentinos inter, ac de Hetruriæ Ducibus optimè merita progenie ortus, natales suos pulcherimæ in Italia urbium, Florentiæ debet. Joannes, qui primam Lucem Florentiæ aspexit 1467. lumen verò oculorum immatura nimis irruente in eum morte clausit 1504. hodie felicissimè Regnantis Magni Hetruriæ Ducis protoparens ex Catharina Sfortia Galeacii Mariæ Ducis Mediolanensis filia filium progenuit pari parentis nomine Joannem, insignem belli Ducem, armatam cujus dexteram, animiq; robur suò damnò experti sunt Florentinorum tunc conglobati hostes Veneti, Galli, Rhæti, Helveti, & Hispani, sed invida generosæ adeò Martis proli fortuna, Acroventi sclopetario globo trajectæ ulteriorum rotam stitit trophæorum anno 1526. Conjux ipsius fuerat Maria Jacobi Salviati filia, ex qua 1519. natus est alter & Sapiencia & Opulentia Salomon Cosmus I. postmodum titulo Magni Ducis à Pio V. insignitus, aureâque coronâ honoratus, à quo proinde omnis ut à sole in reliqua sydera Lux diffunditur, ita in Florentinos Statumque totius Hetruriæ depluerat felicitas. Nullum ni fallor, Regnum, aut Provincia tot progenuit, ut Toscana terra Pontifices: cum moderno Ecclesiæ Orthodoxæ Monarcha sex numerabis, quos sola Florentia Vaticano dedit: tres ex Serenissima Medicæa Domo Leonem X. Clementem VII. & Leonem XI. & tres ex illustrissimis Familiis, Aldobrandina Clementem VIII. Barbarina Urbanum VIII. &, quo nunc in præsentiarum gaudet Christianus Orbis Corsiniana, Clementem XII. Laudatissimos & cunctis Gentibus memorabiles in terra Christi Vicarios. Et Leo quidem Princeps mitissimus in omnes, liberalis in quemquam, pacificus, comis, & affabilis, tenax, justitiæ sinè personarum acceptione, nunquam suis nova vectigalium, censuum, & tributorum onera imposuit subditis, relicto populo Romano in dubio, an retroacta tempora simili gavisa sint Pontifice, adeò benignè Romam gubernante, eamque splendidissimis ædificiis decorante: unde Senatus, populusque Romanus per motus ipsius honori magnificam de marmore statuam erexit hac inscriptione exornata. „Optimo Principi Leoni X. Pontifici Maximo, ob restitutam, instauratamque Urbem, aucta sacra, bonasque artes, vectigal sublatum, adscitos Patres, datum Congiarium S. P. E. R.“ Laus profectò non nisi celsissimæ summorum Principum in regendo Sapienciæ, ac magnificæ virtuti debita, & quam ad vivum modernus sacræ Romanæ Ecclesiæ Monarcha è coelo datus exprimit Clemens XII. Quid enim orbis Chri-

1733 + 24 Febr.

*Allamannus Salviati Florentinus Protonotarius Apostolicus Præses
Urbini S.R.E. Presbyter Cardinalis Creatus à SSmo Dño. Nro. BE-
NEDICTO PAPA XIII in Consistorio secreto habito in Palatio
Vaticano die 8. February 1730.*

Joh: Christoph Kolb excud. A. V.

Christianus ulterius desideret, quam in omnem partem vigilantissimum & super gregem sibi commissum fidelem Pastorem habere? annon ea virtutis est vis, quæ etiam juratos hostes disertos facit in eos, quos oderunt. Audiatur vel unus Martinus Lutherus, qui ab Romana Ecclesia desciscens, sed nondum à rugitu Leonis anathematis fulmine ob passim per Germaniam enormes sparfos hæresum errores tactus, hunc Leonem super nubes extulit encomiis, comparans præstantissimum universalis Ecclesiæ Patrem divi Prophetis Danieli, & Ezechieli, eumque Agnum innocentem indigittans in has voces erupit. „ Interim tu Leo, sicut agnus in medio luporum sedes, „ sicut Daniel in medio leonum, & cum Ezechiele inter scorpiones habitas &c. „ Hac affectione tactus, dolui semper optime Leo, his te sæculis Pontificem factum, „ qui melioribus dignus eras. *Et paulo inferius hac in eadem epistola.* celebratior, „ *inquit*, & augustior est in omni terrarum orbe vitæ tuæ inculpata fama, quam ut à „ quovis vel maximi nominis possit quavis arte impeti. Utinam verò hæc verba fuissent hominis constantis, & non apostatæ pravo corde machinantis malum, & omni tempore jurgia seminantis. Asperis certè non est usus Leo, sed lenibus, & ut facilius corrigeret poenitudo, quem nulla deformasset abjectio, agni naturam Leo retinuit, ut devianti redeundi præberet, & deposito in Ecclesiam furore resipiscendi occasionem: debuerat certè adhibita tanta in eum benignitate redire, & suavi increpatione sui erroris admonitus, Leonis magnanimitatem sine aperta confusione humiliatus amplecti: nam magnanimo satis est corpus prostrasse Leoni. Quid ergo ultra debuit facere Leo viti bis mortuæ, & non fecit ei? an quod expectavit, ut faceret uvas, & fecit labruscas, fel draconum toti penè Germaniæ, & venenum aspidum Ecclesiæ universæ progerminantes insanabile? Secundus è Magnis Hetruriæ Ducibus Maximus-Pontifex fuit Clemens VII. felicissimus infelicissimorum temporum ex fratre, Leonis X. nepos, qui super malitia Martini Lutheri tactus dolore cordis intrinsecus, delebo, inquit, si clementiâ nequeam, gladiò Spiritûs oris mei, & qua valeo auctoritate Vicaria Christi perversa hominis perversi dogmata: quem in finem, cum Imperatore Carolo V. suis ipse manibus Bononiæ 1530. die Divo Apostolo Matthiæ sacro, in quem Caroli Dies incidit onomasticus, coronato, ablegavit Nuntium Apostolicum Thomam Campegium Feltrensem Episcopum virum doctissimum, & singulare Prædicatorii Ordinis ornamentum, ad Augustæ celebranda Comitiam, ubi sacer Antistes cum aliis præstantissimis Orthodoxæ Ecclesiæ Theologis Lutherum armis & oris & calami aggressus ita ejus confutârat impia dogmata, ut unanimi Electorum ac Principum Imperii (quinque si demas) in Comitibus congregatorum, & omnium Civitatum Imperialium, præter sex, sententiâ, fuerint tanquam pestifera damnata, execrata. Unde illa gemeunda Philippi Melanchtonis vox: *Augustæ atroci sententia damnati sumus.* Erat quippe Clemens VII. ut præstantissimi de ipso testantur Scriptores, Sapientissimus, non minùs, ac in omnes sui pastoralis muneris partes perspicacissimus Princeps & Pontifex, quàm immobilis Petra in tuendo Sacrorum Canonum jura, atque sacra fidei dogmata illibata fervando. Talem experiebatur infelix ille & profligatæ vitæ Princeps Henricus VIII. Angliæ Rex, qui rupto indissolubili Matrimonii vinculo cum legitima sua Coniuge Catharina nata Arragoniæ Regina, cujus repudiata locò ut posset desponsari cum lasciva Anna Bolena, Clementis insanis continuò petitionibus aures pulsavit, sed surdas Ulyssis instar, neque enim decuit sceleri adeò detestando summi Pontificis & Christi Vicarii sententiam favorabilem utpote conscientiæ, & divinæ atque humanæ legibus contrariam, expectare, monita verò salutaria, adhortationes paternas, & adjunctas lacrymis preces dehortatorias, quibus turpe Veneris incendium in Regis corde extingueret Clemens, animi demissione excipere Henricum, quem proinde omnia salutaria spernentem medicamina justo anathematis fulmine prostravit Ecclesiæ orthodoxæ Jupiter: esto, quòd Henricus ad tanta tonitrua surdæ aspidis instar gremio Ecclesiæ

Matris scisso, abortivæ hæresis prolem sui Regni in hanc usque horam reliquerit hæredem. Tertius ex Serenissima Medicæa prosapia thronum D. Petri ascendit Leo XI. sed vix ibi confidens præmaturis fatis concessit, cujus universæ Ecclesiæ deplorandum excessum Gualterius in sua tabula Chronographica suis comitatur lacrymis: *factum est, inquit, vel indignitate peccatorum nostrorum, vel meritorum ejus cumulo id exigente, ut Ecclesiæ non licuerit eo diu perfrui.* Sedit enim non plures quàm 27. dies integro sæculo dignus, cujus prudentiæ atque consilii operâ ante Pontificatum fœdera pacis Hispanos inter & Gallos inita stabilita sunt: quid non in dignitate Pontificia constitutus egisset, qui Cardinalitâ tanta effecit ad totius Christianæ Reipublicæ emolumentum, & gaudium? Alios verò, quos territorium Hetruscum protulit summos Pontifices, octodecim reperies, ex quibus tres Linus D. Petri Apostolorum Principis proximus Successor, Gregorius VII. & Joannes I. Sanctorum fastis adscripti sunt. Cardinalium Florentinorum, Patriarcharum, Archiepiscoporum, Episcoporum, Sacrorumque Dynastarum numerus Arithmeticam excedit, quos inter suo tempore ex illustrissima Salviatica familia floruerunt, & pietate, & sapientia commendatissimi Cardinales, Bernardus, & Joannes duo germani fratres. Primus fuit Claremontanus Episcopus, & Catharinæ de Medicis Franciæ Reginæ Eleemosinarius, alter Archiepiscopus Traniensis in Hispaniam postmodum & Galliam Legatus missus, cujus operâ dissidia inter Clementem VII. Pontificem, & Carolum V. Imperatorem orta componerentur. Hos in suæ Purpuræ decore sequitur noster Eminentissimus S. R. E. Cardinalis Alamannus Salviati, ex Protonotario Apostolico, ac Legationis Urbinatis Præsidente, quibus in muneribus optimè de Ecclesia Romana promeritus à Benedicto XIII. fel. mem. die 6. Febr. Anno 1730. Cardinalis renunciatus est, decima quinta videlicet ante mortem summi Pontificis die, ut manifestum omnibus esset, tunc denique eum, cujus memoria in benedictione est, è Petri Cathedra, vitâque *discedere* potuisse, quando alium Alamannum scilicet nostrum, cui totus acclamabit orbis: *Benedictus, qui venit in nomine Domini*, in Eminentissimorum Cardinalium Collegio, in futuræ successionis spem constituisset: vel potius post creationem 29. Cardinalium durante suo sacerrimo Regimine, videns omnes esse valde bonos, requievit Benedictus XIII. in sancta pace die ter septimo id est 21. Febr. 1730. ab universo opere, quod patrarat. Ut autem post mortem creati Creatoris, Ecclesiæ, & Sacri Collegii Cardinales uno ore enarrent gloriam immortalem Benedicti XIII. placuit Sanctissimo Successori Clementi XII. neo-Purpurato os reserare, quod nunquam utriusque tacebit laudes, donec labra purpurata in Purpurato Alamanno, ab utroque beneficato, vel etiam ad triregnum sublimato, vitam ad totius Ecclesiæ utilitatem spirabunt.

NB. Finiunt hîc Cardinales Eminentissimi à summo Pontifice Benedicto XIII. fel. mem. creati. Sequentur à moderno Sanctissimo creati creandique, eâdem, quæ nunc exstat, formâ elapso uno alterove mense.

CARDINALES
à S.^{mo} Papa Clemente XII.^{mo}
creati.

1730. 2. Octob. Alexander Aldobrandini Florentinus.
† 1734. 14. aug.
† 1733. 10. Nov. Hieronymus Grimaldi Genuensis.
Bartholomaeus Maffei ex Monte Policiano.
1731. 24. Sept. Joannes Antonius Guadagni ord. Carm. Flor.
Josephus Firrao Neapolitanus.
† 1733. 4. Dec. Sinibaldus Doria Genuensis.
Vincentius Bichi Romanus
Antonius Xaverius Gentile Romanus
Nerius Corsinus Florentinus.
Bartholomaeus Ruspoli Romanus
1732. 1. Oct. Troianus de Aquaviva Dragonensis Neap.
Agapytus. Mosca Pisaurensis
Dominicus Riviera urbinensis
Marcellus Passeri Arianensis
Joannes Baptista Priola Januensis
1734. 24. Mart. Pompeus Aldrovandi Bononiensis
Seraphinus Conci Romanus.
Petrus M.ª Pieri ord. serv. B.V. General.
Jacobus Amadori de Lanfredini Florentinus

Conlin, Johann Rudolph / Fabri, August / Kolb, Johann Christoph, 1680-1743

Roma sancta sive Benedicti XIII. pontificis maximi et eminentissimorum &
Reverendissimorum S. R. E. cardinalium viva virtutum imago cum tab. 88 - 93

Bd.: [3]

Augustae Vindelicorum 1730

Augsburg, Staats- und Stadtbibliothek -- 2 Bio 33

urn:nbn:de:bvb:12-bsb11195664-1

VD18 15477622-001